

Sygn. akt X P 143/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Alicja Rudnicka

Protokolant: Aleksandra Buras

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa H. M.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o odprawę

I. zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda H. M. kwotę 5 562, 78 zł brutto (pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem odprawy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17.06.2015 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nakazuje stronie pozwanej (...) z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 278,20 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 854,26 zł brutto.

UZASADNIENIE

Powód, H. M., pozwem z dnia 12 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego), skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) we W., wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5 562,78 zł tytułem odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powództwa powód podniósł, iż był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) z siedzibą w T. w okresie od 07 kwietnia 2003 r. do dnia 31 października 2014 r. Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej ogłosił upadłość pracodawcy z możliwością zawarcia układu. Cel postępowania nie został jednak osiągnięty i w dniu 18 lipca 2014 r. Sąd wydał postanowienie umorzeniu toczącego się postępowania albowiem majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipotekami lub zastawami nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Powód wskazał, iż w dniu 1 grudnia 2014 r. złożył wniosek do strony pozwanej o wypłatę niezaspokojonych świadczeń przez pracodawcę, na które składała się odprawa pieniężna w wysokości 5 562,78 zł.

Strona pozwana odmówiła jednak wypłaty zgłoszonych roszczeń wskazując, iż może być ono zaspokojone, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 m-cy poprzedzających datę wystąpienia

niewypłacalności pracodawcy, lub w okresie nie dłuższym niż 4 m-ce następujące po tej dacie. W ocenie strony pozwanej, dzień niewypłacalności nastąpił w dniu 14 sierpnia 2013 r., czyli w dacie ogłoszenia upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu. Powód jednak nie zgadza się z takim stanowiskiem i w jego ocenie moment niewypłacalności pracodawcy to dzień umorzenia postępowania upadłościowego, tj. 18 lipca 2014 r. (k. 24-29).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana zarzuciła, iż w dniu 01 grudnia 2014 r. powód złożył indywidualny wniosek o wypłatę świadczeń pracowniczych z (...) z tytułu odprawy pieniężnej. Jednakże w związku z tym, iż niewypłacalność pracodawcy nastąpiła w dniu 14 sierpnia 2013 r., tj. w dacie ogłoszenia postanowienia przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej postanowienia o ogłoszeniu upadłości pracodawcy powoda z możliwością zawarcia układu, zaszyły przesłanki do odmowy wypłaty wnioskowanego świadczenia. Przedmiotowa odprawa pieniężna podlega odmowie wypłaty ze środków Funduszu ponieważ okres pomiędzy datą niewypłacalności pracodawcy, a datą ustania zatrudnienia powoda przekracza 4 miesiące określone w art. 12 ust. 5 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, po myśli którego roszczenie z tytułu odprawy pieniężnej przysługującej w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, z przyczyn niedotyczących pracowników podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące następujące po tej dacie. Błędem jest zatem stanowisko powoda, iż w przedmiotowej sprawie dniem ogłoszenia upadłości jest dzień umorzenia postępowania upadłościowego i należy w tym przypadku zastosować racje celowościowe.

Zatem z uwagi na ustanie zatrudnienia powoda w dniu 31 października 2014 r., tj. ponad 1 rok i 2 miesiące po dacie niewypłacalności pracodawcy (14.08.2013 r.) odprawa pieniężna podlega odmowie wypłaty ze środków Funduszu (k. 36-37).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód, H. M., był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. w okresie od 07 kwietnia 2003 r. do dnia 31 października 2014 r.

Umowa o pracę została rozwiązana przez pracodawcę w związku z likwidacją zakładu pracy.

okoliczności bezsporne

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt VIII GU 157/13) ogłosił wobec spółki Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. upadłość z możliwością zawarcia układu.

Dowód:

postanowienie z dnia 14 sierpnia 2013r. k. 11

okoliczność bezsporna

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt VIII GUp 58/13) z urzędu, na skutek wystąpienia nadzorcy sądowego w przedmiocie sposobu oraz możliwości dalszego prowadzenia postępowania upadłościowego, umorzył toczące się postępowanie upadłościowe.

Dowód:

postanowienie z dnia 18 lipca 2014r. k. 12

okoliczność bezsporna

W dniu 1 grudnia 2014 r. powód złożył stronie pozwanej indywidualny wniosek o wypłatę świadczeń niezaspokojonych przez byłego pracodawcę Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) sp. z o.o. z siedzibą w T.. W skład zgłoszonych roszczeń wchodziła trzymiesięczna odprawa pieniężna w wysokości 5 562,78 zł.

Dowód:

indywidualny wniosek powoda z dnia 03.11.2014r. k. 41

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 16 grudnia 2014 r. strona pozwana poinformowała powoda, iż odmawia dokonania wypłaty zgłoszonych roszczeń w całości, tj. w kwocie 5 562,78 zł.

Uzasadniając odmowę, strona pozwana wskazała, iż niewypłacalność pracodawcy nastąpiła w dniu 14 sierpnia 2014 r., tj. w dacie wydania przez Sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości pracodawcy powoda z możliwością zawarcia układu. Natomiast zatrudnienie powoda ustało w dniu 31 października 2014 r., tj. ponad 1 rok i 2 m-ce po dacie niewypłacalności pracodawcy.

Dowód :

decyzja pozwanej z dnia 16 grudnia 2014r. k. 43

okoliczność bezsporna

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o dowody z dokumentów nie budzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Stan faktyczny w sprawie był w zasadzie bezsporny.

Powód na podstawie wniosku indywidualnego złożonego w dniu 1 grudnia 2014 r. dochodził zaspokojenia przez Fundusz odprawy pieniężnej, która zgodnie z art. 12 ust. 5 podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące następujące po tej dacie.

Bezspornym było, iż stosunek pracy powoda ustał w dniu 31 października 2014 r. na skutek wypowiedzenia złożonego przez pracodawcę z powodu likwidacji zakładu pracy. Spornym i kluczowym zarazem było ustalenie daty niewypłacalności pracodawcy powoda.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) zwanej dalej ustawą, niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi, gdy sąd upadłościowy, na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego, wyda postanowienie o:

1) ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację majątku dłużnika;

2) ogłoszeniu upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu;

3) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika;

3a) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika na postanowienie o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu;

4) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;

5) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;

6) wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego.

W świetle art. 3 ust. 2 ustawy, datą niewypłacalności jest data wydania postanowienia sądu upadłościowego o ogłoszeniu upadłości pracodawcy w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, data postanowienia sądu upadłościowego o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, data uprawomocnienia się postanowienia o zmianie sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i 3a, data wydania postanowienia o wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.

W zaistniałym stanie faktycznym, bezspornym było, iż postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił wobec spółki Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. upadłość z możliwością zawarcia układu. Wtedy też zaszyły przesłanki niewypłacalności pracodawcy powoda, o jakich mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy i przy takim założeniu, biorąc pod uwagę, iż stosunek pracy powoda ustał w dniu 31 października 2014 r. nie zaszyły ustawowe przesłanki z art. 12 ust. 5 ustawy, do wypłaty przedmiotowego roszczenia przez stronę pozwaną.

Jednakże w ocenie Sądu, poza przesłankami niewypłacalności pracodawcy określonymi w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy, w późniejszym czasie zaistniały jeszcze inne przesłanki niewypłacalności pracodawcy powoda, a mianowicie chwila uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 21 sierpnia 2014 r. o umorzeniu postępowania upadłościowego.

W świetle art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również, gdy w postępowaniu krajowym w razie niezaspokojenia przez pracodawcę roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego sąd upadłościowy wyda postanowienie o umorzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego, jeżeli:

a) majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania,

b) wierzyciele zobowiązani uchwałą zgromadzenia wierzycieli albo postanowieniem sędziego-komisarza nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a brak jest płynnych funduszy na te koszty.

Wówczas datą niewypłacalności jest data uprawomocnienia się postanowienia sądu upadłościowego o umorzeniu postępowania upadłościowego (art. 8 ust. 2 ustawy).

Wprawdzie powyższy art. mówi o umorzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego, jednakże fakt umorzenia dotychczasowego postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy z dnia 18 lipca 2014 r. nie może być rozpatrywany bez merytorycznych przesłanek istoty umorzenia tegoż postępowania.

Zgodnie z treścią postanowienia, postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 361 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 233), a więc jeżeli:

- 1) majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;
- 2) wierzyciele zobowiązani uchwałą zgromadzenia wierzycieli albo postanowieniem sędziego-komisarza nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a brak jest płynnych funduszy na te koszty;
- 3) wszyscy wierzyciele, którzy zgłosili swoje wierzytelności, żądają umorzenia postępowania.

Należy przy tym wskazać, iż dwie przesłanki umorzenia z powyższego przepisu (pkt 1 i 2) są zbieżne z przesłankami z art. 8 ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy.

Natomiast jak czytamy w treści uzasadnienia, przedmiotowego postanowienia „Analiza treści dokumentów złożonych do akt sprawy potwierdza okoliczności przemawiające za zmianą formy prowadzenia niniejszego postępowania na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika, a następnie umorzenia postępowania.”

W ocenie Sądu Upadłościowego, zaszły zatem wszelkie przesłanki do zmiany formy prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika. Sąd Upadłościowy jednak nie wydał postanowienia o zmianie sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego, albowiem jak czytamy w dalszej części uzasadnienia „... W ocenie Sądu Upadłościowego skoro w chwili obecnej nie istnieją perspektywy na uzyskanie zaspokojenia wierzycieli poprzez prowadzenie postępowania upadłościowego w opcji układowej, to okoliczności ta prowadzić musi albo do zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego na wariant likwidacyjny (art. 17 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego), albo do umorzenia postępowania upadłościowego na podstawie art. 361 pkt 1 pun ze względu na brak majątku pozwalającego na zaspokojenie kosztów postępowania. Skoro majątek upadłego nie wystarczyłby na pokrycie kosztów likwidacyjnego postępowania upadłościowego, to zmiana sposobu prowadzenia postępowania na podst. Art. 17 ust. 1 pun byłaby bezprzedmiotowa. Jeżeli bowiem w chwili obecnej wiadomo Sądowi, że takie postępowanie nie miałoby żadnych szans powodzenia, to nie ma podstaw do zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego na takie, które ostatecznie również musiałyby zmierzać w kierunku umorzenia. Nie dostrzegając pozytywnych prognoz dla dalszego prowadzenia postępowania upadłościowego w żadnym ustawowym jego wariantcie Sąd postanowił o jego umorzeniu ...”.

Podstawą umorzenia postępowania upadłościowego było zatem brak wystarczających środków na przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego i tak czy inaczej, zmiana prowadzenia postępowania upadłościowego na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika, zakończyłaby się umorzeniem tegoż postępowania. Bezprzedmiotowe zatem było, na co wyraźnie wskazuje Sąd Upadłościowy, dokonywanie zmiany sposobu postępowania upadłościowego na podstawie art. 17 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, które z uwagi na brak wystarczających środków na pozwalających na pokrycie kosztów postępowania likwidacyjnego, tak czy inaczej zakończyłoby się umorzeniem tegoż postępowania.

Natomiast fakt, iż Sąd Upadłościowy wychodząc z założenia ekonomiki procesowej, odstąpił od zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika, po to tylko, żeby następnie umorzyć postępowanie likwidacyjne z powodu braku środków na jego prowadzenie i bezpośrednio w trybie art. 361 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego od razu umorzył całe postępowanie upadłościowe, nie może negatywnie wpływać na uprawnienia powoda, co do zaspokojenia należnych mu z Funduszu świadczeń pracowniczych.

Przyjęcie stanowiska, iż umorzenie postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, w sytuacji, kiedy Sąd Upadłościowy stwierdza, iż bezprzedmiotowe jest dokonywanie zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika, które i tak następnie trzeba byłoby umorzyć, należy uznać za sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z zasady tej wynika zarówno nakaz równego traktowania podmiotów równych, jak i zakaz równego traktowania podmiotów nierównych.

Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w zakresie w jakim uzależnia uprawnienia od wypłaty świadczeń pracowniczych tylko od umorzenia postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku dłużnika, a takiej ochrony pozbawia pracownika w sytuacji, kiedy dochodzi do umorzenia postępowania z możliwością zawarcia układu, tylko i wyłącznie ze względu na bezprzedmiotowość zmiany prowadzenia postępowania na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika, które i tak później należałoby umorzyć, może budzić poważne wątpliwości co do zgodności z Konstytucją. Merytoryczne podstawy umorzenia obu różnych postępowań są przecież takie same – majątek dłużnika nie wystarczy nawet na zaspokojenie kosztów postępowania. Natomiast sytuacja prawna obu podmiotów – pracowników jest identyczna, choć wprawdzie procesowo wyrażona w inny sposób.

O ewentualnym braku podstaw do stwierdzenia niewypłacalności pracodawcy w sytuacji umorzenia postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu można byłoby mówić w sytuacji, kiedy postępowanie upadłościowe z możliwością zawarcia układu, zostało umorzone w przypadku złożenia przez wszystkich wierzycieli, którzy zgłosili swoje wierzytelności, żądania umorzenia postępowania (art. 361 ust. 1 pkt 3 Prawa upadłościowego i naprawczego), gdyż taka przesłanka nie występuje w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, co jednak nie miało miejsca w niniejszym stanie faktycznym.

Na marginesie można tylko wskazać, iż jak wynika z oświadczenia pracodawcy powoda o niezaspokojonych roszczeniach pracowniczych, od dnia 1 listopada 2014 r. zaprzestano wypłacać wynagrodzenia z powodu braku środków finansowych. Natomiast w myśl art. 8a ust. 1 ustawy, niewypłacalność pracodawcy zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającej dłużej niż 2 miesiące. Wówczas dniem niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu powyższego dwumiesięcznego terminu (art. 8a ust. 2 ustawy).

Jest to kolejna przesłanka, która mogłaby świadczyć o zasadności roszczenia powoda, albowiem w świetle zacytowanego przepisu za dzień niewypłacalności pracodawcy należałoby uznać 31 grudnia 2014 r. W takim przypadku ustanie stosunku pracy powoda (31 października 2014 r.) nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (31 grudzień 2014 r.).

Z powyższych względów, w punkcie I sentencji wyroku, Sąd uwzględnił roszczenie główne w całości albowiem kwota dochodzonej przez powoda odprawy pieniężnej 5 562,78 zł (3 x 1854,26 zł) nie przekraczała wielokrotności wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, od dnia jego ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej, ogłaszanego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 14 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych), które w III kwartale 2014 r. wynosiło 3.937,00 zł (3 x 3.937,00 = 11.811,00 zł).

Ponadto, Sąd uwzględnił częściowo roszczenie o zasądzenie odsetek za zwłokę. Zgodnie z art. 16 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych, marszałek województwa dokonuje wypłaty niezwłocznie po stwierdzeniu, że wniosek obejmuje roszczenia podlegające zaspokojeniu ze środków Funduszu. Natomiast za dzień stwierdzenia zasadności roszczenia powoda należy uznać dzień wydania wyroku w niniejszej sprawie. Dlatego też, ustawowe odsetki za zwłokę zostały przyznane powodowi od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, a nie od dnia 16 grudnia 2014 r. i w tym zakresie podlegały oddaleniu (pkt II sentencji wyroku).

W punkcie III sentencji wyroku nie uiszczonymi kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony z mocy ustawy, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną. Obejmowały one stosunkową opłatę sądową od pozwu, tymczasowo poniesioną przez Skarb Państwa w kwocie 278,20 zł (5 % z 5 562,78 zł).

Rozstrzygnięcie w punkcie IV sentencji wyroku, w przedmiocie rygoru natychmiastowej wysokości znajduje oparcie w art. 477² § 1 k.p.c. średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 1 854,26 zł brutto i do takiej też kwoty, został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.